

УЧИТЕЛЯ

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

УЧИТЕЛЯ

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Лекция, държана на 12 юли 1931 г.
Седемте рилски езера

© Издателство „Бяло Братство“, 2009

ISBN 978-954-744-107-1

Издателство • Бяло Братство •

Любов към Бога

Най-голямата война, в която Христос вземаше участие и пострада, беше обвинението срещу Него, че се наричал Син Божи. Христос пострада и хората страдат, следователно страданията са неизбежни, каквито и да са причините за тях. Защо и за какво страда човек? Ако страда за греховете си, той заслужава тия страдания, обаче, ако върши Волята Божия и пак страда, коя е причината за тези страдания, как трябва да се гледа на този род страдания? Значи две неща трябва да има човек предвид в живота си: за Истината ли да страда, или за своите лични грехове. Няма по-велико страдание от това да страда човек за Истината!

Питам в какво се заключава Свободата. Птицата е свободна, когато хвърчи – щом не може да хвърчи, тя греши; рибата е свободна, когато плува – щом не може да плува, тя греши; огънят е жив, когато гори – щом не може да гори, той е мъртъв; вятърът върши работа, когато духа – щом престане да духа, той не може да извърши никаква работа, той е мъртъв; водата е жива и върши работа, когато тече – щом престане да тече, тя не е способна за работа, тя е мъртва; и най-после човек е свободен само когато мисли – престане ли да мисли, той изгубва Свободата си. Следователно птицата хвърчи, рибата плува,

огънят гори, вятърът вее, водата тече, а човек мисли.

Кое е първото качество на мисълта? Как се проявява Животът, в който ние се намираме? Чрез движение. Значи всяко движение се придружава и с чувстване. Представете си, че човек има само едно чувство, например осезанието, и с него изпитва нещата твърди ли са, или меки, студени или топли и т.н.; при това положение какво понятие ще има човек за Живота? Той ще има съвсем елементарно понятие за Живота. Представете си, че у човека се яви и второ чувство – вкусът, чрез което да опитва нещата сладки ли са, или горчиви, солени или кисели и т.н.; това чувство събужда у човека желание да яде. Следователно човек яде по единствената причина да опитва вкуса на нещата. След осезанието, след вкуса иде обонянието у човека – той иска вече отдалеч или отблизо да познае предмета, да го опита как мирише – приятно или неприятно; след това у човека се събужда желание да чуе как говорят живите същества около него и да ги различава едно от друго – слухът му помага за това; и най-после у човека се явява интерес да види външния образ на нещата – той иска да види какво е написано върху всеки предмет – за това му помага зрението. С тези пет чувства или сетива човек обогатява своите понятия за Живота. И така, с осезанието човек проверява качеството на предметите; с вкуса той прониква в

тяхното съдържание; с обонянието той определя миризмата им и ги дели на приятни и неприятни, на добри и лоши; със слуха той изучава звуците на живите същества и влиза в общение с тях; със зрението пък човек изучава целия външен образ на предметите.

И тъй, с петте сетива човек се запознава с външния свят, който го заобикаля, обаче как познава той Божията Любов, как познава Бога? Докато човек не чувства, той не може да познае Бога, не може да възприеме Божията Любов. Оттук следва: не може ли човек да почувства Божията Любов, той не може и да мисли; щом не мисли, той не може да бъде свободен, той е мъртъв човек. Значи който няма Божията Любов в себе си, той не мисли, той не е свободен, той е мъртъв човек, и обратно – мисли ли човек правилно, той е свободен, той носи в себе си Божията Любов.

Мнозина искат да знаят причините за страданията; казвам: много са причините за страданията. Например ако главата, гърдите и стомахът на човека са здрави, а единият му крак е болен, той непременно ще изпитва някаква болка, някакво страдание; или ако ръцете и краката му са здрави, а само едното ухо е болно, той пак ще усеща болка, ще чувства някакво страдание. Болезнените състояния създават вътрешна дисхармония в организма, следователно вътрешната дисхармония е резултат на

онова грешно състояние, което човек сам си е създал.

Казвате: „Защо страда човек?“ – човек страда, понеже се е отдалечил от Бога и не знае как да се върне. Веднъж отдалечен от Бога, той се намира в положението на човек, който не стъпва здраво на земята – той върви, но постоянно се подхлъзва и пада. Такова е положението на всеки, който не обича Бога. Първият човек още, поставен в пътя на Любовта, показва, че не обича Бога – при първата стъпка в този път той се подхлъзна, от което видя своята слабост. Той нямаше Любов към Бога, понеже яде от забраненото дърво. Страданията на съвременните хора показват, че и те не обичат Бога. Бог каза на Адам: „От Дървото за познаване доброто и злото да не ядеш!“ Обаче дойде черният адепт при Ева и каза: „Ако ядете от плодовете на това дърво, вие ще придобиете много знания и ще станете богове“; тя се убеди в неговите думи, яде от плодовете на забраненото дърво, а после даде и на Адама да ги опита – след това и двамата се видяха оголели.

Сега, вие искате да знаете как е станала тази работа с първите човеци – тя е станала точно така, както става и с вас. Всеки ден вие повтаряте постъпката на вашия стар баща – каквото направиха Адам и Ева в миналото, това правят съвременните хора всеки ден. И тогава хората си създават една крива философия и казват: „Наистина днес и ние ядем от забранения

плод, но утре ще изправим живота си.“ Не, такава философия не съществува, философия на утрешния ден не е известна – истинската философия е философията на сегашния момент. В момента, в който сгрешим, денят се свършва и настава нощ; и тук се явява трагедията на живота, че хората искат да оправят работите си в нощта. Ти пътуваш през някоя тъмна, черна нощ – нито звезда, нито Луна на небето, сбъркаш пътя, заблудиш се някъде и казваш: „Нищо, все ще намеря пътя.“ Какъв път ще намериш сега, не виждаш ли, че отникъде светъл лъч не прониква, ти си в пълен мрак – повече можеш да се заблудиш, но не и да се справиш.

Съвременните хора често се връщат към историята на първите хора и казват: „Какво ли са мислили Адам и Ева?“ Точно това, каквото и вие днес мислите. Например седи един човек, вярващ в Бога, и си размишлява: „Искам да имам хубава къща, да съм богато облечен, да се разхождам с автомобил из града, да ме посещават богати хора, но нямам пет пари в джоба си.“ Не се минава много време и този човек се натъква на една чужда каса, пълна със златни пари; сега пак си размишлява: „Ако бръкна в касата и си взема няколко от тия звонкови, аз ще постигна желанията си.“ Колебае се, бори се в себе си и най-после казва: „Кой ще ме види – ще бръкна само един път и всичко ще се свърши, всичките ми работи ще се оправят.“ Казвам: чуждата каса

представлявя Дървото за познаване на доброто и злото. Питам: кой човек, след като е бъркал в чужда каса, е оправил работите си. Никой; който е бъркал в чужди каси, той повече е заплитал работите си, отколкото да ги е оправил. Минава някой покрай една чужда, богато сложена трапеза с ядене, и си казва: „Ако хапна от яденето на тази трапеза, работите ми ще се оправят и животът ми ще се подобри“ – хапне си той от чуждото ядене, но вижда, че и с това работите му остават пак неоправени.

Казвам: изисква се правилно съпоставяне между явленията в Природата и в Живота. Съвременният свят, както е създаден, представлява богата трапеза с ядене, на която има много места за изкушения. Всеки бърза, иска да седне, да се нахрани от тази трапеза, но в бързината си, в лакомията си ще попадне именно на едно от тия места за изкушение и от този момент ще изгуби здравето си. Същото може да се каже и за книгите – има книги, които не трябва да се пипат. Вие минавате някъде, виждате една книга, казвате: „Ще я отворя, ще надзърна само да видя какво е написано в нея.“ Така постъпват войниците във време на война: върви някой войник, изпратен по работа от една войскава част в друга, но по пътя още отдалеч вижда, че нещо свети; той си мисли, че някой е изгубил или хубаво ножче, или кесия и бързо се навежда да го вземе. Обаче то се оказва бомба – едва се докосва до нея и тя експлодира в

ръцете му. Казвам: каквото чуждо вземе човек, то е бомба, която непременно ще избухне в ръцете му. Не ви трябва нито ножчето, нито кесията на вашия ближен – чуждото не ви е потребно. Който разбира закона на Истината, той ще се съгласи с това положение. Бог е поставил всяко нещо на своето място, тъй щото никой нищо не може да вземе от това, което Той е наредил.

Мнозина мислят, че като влязат в някоя библиотека, имат право да бъркат, да ровят книгите без позволение. Никой не може да бутне книги или други неща без позволение. Чудни са съвременните хора, които всеки ден грешат, бъркат в чуждите каси и библиотеки, а при това де кого срещнат, казват: „Ела да те научим как да обичаш Бога, как да обичаш ближния си и какво да правиш за себе си.“ Те сами не знаят какво да правят, а другите ще учат; те не са видели нито Ангелите, нито Бога, а проповядват и за Бога, и за Ангелите, но когато останат сами, те се запитват: „Вярно ли е това, което проповядваме?“ Аз изнасям един факт, който се случва и с вас, и с владци, и с проповедници, и със свещеници, както и с управляващи. Например някой дойде на власт и казва: „Аз ще оправя България“; как ще оправя България – ако беше в сила да оправя България, преди всичко той не би станал министър. Някой се опопва и казва: „Аз ще оправя света“; който е в състояние да оправя света, той поп няма да

става. Някой пък казва: „Аз ще стана човек“; ако ти досега не си станал човек, в бъдеще помъчно ще станеш. Да станеш човек, това не зависи от теб – който те е създал, само Той има право и сила да те направи човек. Ако под думите „ще стана човек“ се разбира, че ще се проявиш такъв, какъвто Бог те е създал, това е друг въпрос. Ако човек забогатее и не може да използва своето богатство, както трябва, той ще се намери в положението на магаре, което само пренася товара на господаря си. Ако човек стане силен и не използва силата си на място, той ще изпадне в положението на бик, който знае само да мушка с рогата си. В истинския смисъл на думата, човек е само онзи, който мисли право.

Следователно първото качество на истинския човек е Любовта. Без Любов човек е животно – без Любов той е изложен само на грехове и престъпления. И каквото мисли, каквото чувства този човек – от единия до другия край на живота му, това са само грехове и престъпления. Щом Любовта напусне човека, той вече е изложен на страдания. Хора, които нямат Любов в себе си, не могат да търпят човека на Любовта – дойде ли при тях такъв човек, те казват: „Да се махне този човек отук!“ Не постъпиха ли евреите така с Христа – те казваха: „Махнете, разпнете този човек, защото се нарича Син Божи.“ Евреите искаха да подчинят Христа на своята воля – едни

искаха от Него пари, богатства, други искаха да ги направи щастливи, да им помогне да се оженят за добри жени, да имат добри деца и т.н. Обаче Христос казваше: „Аз не дойдох да изпълня нито Своята воля, нито вашата, но дойдох да изпълня волята на Отца, който Ме е проводил. Аз съм Син Божи, изпратен на Земята да науча хората как да живеят.“ Те не останаха доволни от Неговия отговор и казаха: „Такъв човек, който не иска да изпълни нашата воля, ние го поставяме на кръста.“ Не се ли повтаря същата история и днес в света – кой не е разпнал Божественото в себе си? Някой казва: „Мъчи ме нещо вътре.“ Какво те мъчи – мъчи те нещо, защото си изгубил Мира си. Който не говори Истината, той изгубва своя вътрешен Мир. Повечето хора днес се лъжат едни-други на общо основание. Освен това много хора не признават, че нямат Любов, и казват: „Ние имаме Любов, но външните условия, хората около нас ни създават препятствия и мъчнотии.“ Не, външните условия не създават трудностите в Живота, но вътрешните условия в самия човек са причина за всички страдания, мъчнотии и противоречия. Защо се мъчи гладният човек? Защото храната – Словото, не е в него. Защо страда човек? Защото няма Любов. Христовите ученици страдаха ли? Те бяха подложени на големи гонения, преследвания и мъчения, но не страдаха – те бяха големи мъченици, но всичко понесоха заради Христа, те имаха Христовата

Любов в себе си. Който няма Любов, той не може да понесе и най-малкото страдание.

Казвате: „Ако Христос дойде втори път на Земята, ние ще Го посрещнем, както трябва.“ Ако Христос дойде днес на Земята и нямате Любов в сърцата си, вие пак ще Го окачите на кръста. Вие ще искате от Христа богати трапези, разкошни облекла и къщи, ще искате да имате на разположение автомобили и файтони и ако Той не задоволи вашите желания, вие ще Го разпнете на кръста, както направихте преди две хиляди години. Питам: ако всичките ви желания се задоволяват, какво печелите? Какво печелят царете, които имат всички удобства в живота си – какво стана с руския император, който имаше толкова много богатства? В това отношение историята ни дава добър пример с живота на един от древните и най-мъдри царе, Соломон, който живя в най-голям разкош и слава, обиколен с триста жени и деветстотин наложници: Бог го постави на изпит да изучава Божията Мъдрост и знания, но той не издържа изпита си. Той искаше посредством тези жени, като негови секретарки и съветнички, да оправи света, да създаде разумни закони, но не успя, предаде се на ядене и пиене, на разкошен живот и по този начин освен че не оправи света, но още повече го забърка. Вследствие на това евреите и до днес още не могат да се оправят. Казвам: ако човек иска да се жени, той трябва да има само една

жена. Коя е тая жена? – Любовта. Който няма Любов, от него човек не може да стане. Жена, която иска да се омъжи, и тя трябва да има само един мъж. Кой е този мъж? – Мъдростта.

И тъй, който не възприеме Божията Любов в себе си, той може да има като Соломон триста жени и деветстотин наложници, но пак нищо не може да направи. Числото 300 е крайният предел в Живота на човека – никой не може да има повече от триста жени. Като има по една разправия с всяка жена, това е достатъчно – след всяка разправия човек заприличва на празна каца. Какво правят с празните каци? Вие знаете каква е съдбата на празните каци – всяка празна каца се изнася навън и се търкаля. Някой казва: „Аз ще се ожена“ – това значи, че той иска да се отдалечи от Бога. При много от съвременните женитби взема участие и злото. Ако под женитба се разбира съчетание на две разумни души, то е друг въпрос. Съвременните хора искат да се женят, да станат щастливи. Не, ако човек се ожени, той трябва да има желание да намери Бога – във всяко желание човек трябва да търси Бога. Някой казва: „Имам желание да ям“ – значи чрез храната имаш желание да намериш Бога, да познаеш Божията Любов. Щом човек намери Бога и познае Любовта Му, той всичко е придобил. Казвате: „Ние познаваме Бога, видели сме Христа.“ Вие може да сте видели Христа, но такова виждане не допринася още нищо на

човека. Много неща вижда човек, но важно е как ги вижда. То е все едно да каже човек, че го боли кракът; не е достатъчно да каже, че го боли кракът, но той трябва да знае причината, защо го боли. Когато човек знае причината на известна болка, той ще може и да я лекува.

Един важен въпрос, който може да се зададе на съвременните хора, е следният: в първите времена на създаването си плодовете падаха ли от дърветата? В първоначалния си живот плодовете не са падали от дърветата – те са седели на клоните, докато дойде някой да ги откъсне. След грехопадането обаче и плодовете започнали да падат от дърветата, било от вятър брулени, било по друга някаква причина. Тъй щото, докато човек е плод на Божественото дърво, докато живее чист и свят живот, той ще има Божията Любов в себе си и никога няма да пада от това дърво – винаги на него ще пребъдва. Няма ли Любовта в себе си, той ще пада от Божественото дърво като изгнил плод и ще изсъхва. Какво ще стане после с този човек? Ще дойде при него някой по-голям простак и невежа от самия него и ще почне да го учи как да вярва в Бога, как да се разкае, как да се обърне към Бога и т.н. Какво значи обръщане? Ако човек се обърне с лицето си към света и очите му са отворени за него, а няма Любов в себе си, той ще изпадне в изкушение.

Как и от какво се изкушават хората в света? Мама види някой млад момък и веднага го хареса,

пожелае го за себе си. Или обратно – момък види някоя красива мома, хареса я, пожелава я за себе си. С пожеланието иде вече изкушението. Не е лошото в това, че момата харесала момъка или че момъкът харесал момата, обаче лошото седи в това, че момата веднага пожелава този момък за свой мъж или момъкът пожелава момата за своя жена – тръгват един след друг, ревнуват се и т.н. Кой дава право на момата или на момъка да се следят един-друг, да тичат един подир друг, както сянката подир човека? Преди всичко те трябва да знаят, че това, подир което тича момата или момъкът, е сянката на човека, но не и самият човек. Ако аз държа в ръката си запалена свещ и вие тръгнете подир свещта ми, какво ще стане с вас? Представете си, че свещта ми изгори – какво ще правите тогава? Вие ще ме изгубите и отново ще се намерите в тъмнина. Разумното в човека, което вие търсите, е някъде зад свещта, където вашият поглед не може да проникне. Слънцето изгрява, виждате неговата светлина, но както и при свещта, вие още не сте намерили разумното в човека – вие не сте намерили Истината, която Слънцето носи. Вие имате някакво желание, но това желание не е нищо друго освен запалена свещ, която някое разумно Същество носи. Тичате подир вашето желание, т.е. подир тази запалена свещ, но щом тя изгори, и вие изгубвате желанието си. След това се срамувате, че не сте го постигнали. Така

е и с всеки човек, който се е влюбил в нещо по този глупав, преходен начин. Момата, като отива при своя възлюбен, при своята любов, срамува се да каже, че е ходила при него, и казва: „Ходих някъде.“ Тя не смее да каже, че е ходила при своята любов – защо? Защото е ходила при него с цел да проследи какво прави той, с кого се среща и т.н. Тя се безпокои, че свещта, която той носи, скоро ще изгасне и отново ще се намери в тъмнина. Същото се отнася и до момъка – и той по същите причини се срамува да каже, че е ходил при своята възлюбена, при своята любов.

Сега аз правя вътрешен извод на нещата, да видите отде произлизат нещастията в Живота. Например в ума на някого се вмъкне идеята да си направи къща и той започва да мисли, че ако си направи една къща, всичките му работи ще се уредят – дете ходи, каквото прави, все за къща си мисли. Казвам: Бог е дал на всеки човек по една хубава, здрава къща. Какво повече искате – каква по-хубава къща може да има от тялото на човека? Ако с тази къща, която Бог ви е дал, вие не можете да станете човеци, още по-малко ще станете човеци с къщи, направени от камък и тухли. Казвате: „Поне пари да спечеля, богат да стана, че тъй да си уредя работите.“ Ако е въпрос за богатство, питам какво по-голямо богатство търсите от това, което Бог ви е дал? Той е дал всекиму вътрешно богатство. Ако не можеш да станеш човек с вътрешното богатство, което Бог

ти е дал, още повече не можеш да станеш човек с външното богатство. Да се мисли, че в къщите, във външното богатство седи щастието на човека, това са заблуждения, от които той трябва да се освободи. Заблужденията са примамки в света, от които човек трябва да се пази.

Като наблюдавам хората от единия до другия край на света, виждам, че те са роби на своето честолюбие. Те приличат на барут – докоснеш ли се до тях, веднага избухват. Всеки човек има високо мнение за себе си. Добре е да има високо мнение за себе си, но той трябва да го оправдае. Минавам покрай един човек и му казвам:

- Дрехата ти е оцапана, нищо не струва.
- Как така, едно време тя струваше много!
- Едно време може да е струвала нещо, но днес е остаряла, изцапана.
- Как смееш да ме обиждаш!
- Че се обиждаш, то е друг въпрос, но това, което ти казвам, е истина.

На друг казвам:

- Ти никак не мислиш.
- Как да не мисля, ум имам аз!
- Да, ти имаш ум – едно време мислеше хубаво, но сега умът ти е оцапан и не мислиш правилно.

На трети казвам:

- Ти нямаш Любов в сърцето си.
- Как така, сърцето ми гори от любов, а ти казваш, че нямам любов.

– Някога сърцето ти гореше от любов, но сега само дими.

Казвате: „Като дойде Христос, всичко ще се оправи.“ Какво ще намери Христос, като дойде на Земята? Той ще намери умове, които мъжделят, и сърца, които димят. Не е достатъчно да очаквате Христос да тури венец на главата ви, да ви вземе с колесница, да ви заведе в Рая и да каже: „Ето един човек от величията на Земята, който беше реформатор, управляваше света.“ Думите на Христа трябва да бъдат истини. Ако Христос каже така за някой човек, той действително трябва да бъде такъв. Няма защо да си въобразява човек, че е бил някакъв голям проповедник или реформатор, или друго някакво величие. За човека е важно, в каквото и обществено положение да се намира днес, да изпълни Волята Божия като Син Божи – каквото заповяда Бог, той да го изпълни. И каквото изпълни, ще го носи със себе си през всички времена и епохи. Трябва ли ябълката, която дава плодове, да се препоръчва от хората? Нейните плодове сами я препоръчват – ябълката със своите тежки, увиснали плодове, казва: „Каквото Бог ми заповяда, аз всичко изпълних!“

И сега ще дойде някой да ме пита дали е вярващ, или не; дали е тръгнал вече в Пътя, или не. Ти сам трябва да знаеш това. Ако страдаш, ти си вече в Пътя; ако се вдига прах около теб, ти си в Пътя. Прахът представлява изкушенията в пътя – вие трябва да схващате правилно неща-

та. Всеки човек върви в Пътя, но ту пада, ту става; като падне, изпъждат го от Рая. Тогава той се моли, разкайва се и на другия ден пак го приемат в Рая. Върви така ден-два и пак сгреша нещо – изпъждат го от Рая; след това почва да плаче, да се моли – пак го приемат. По същия начин и Адам сгреша, за което го изпъдиха от Рая. Той слезе в ада, дето плака, разкая се, докато пак го приеха в Рая. Откак Адам сгреша, много пъти досега той е влизал и излизал от Рая – сутрин е в Рая, вечер е в ада. И съвременните хора сутрин са в Рая весели, радостни; сгрешат ли нещо, изпъждат ги оттам, и те слизат в ада. Тук плачат, молят се – пак ги приемат в Рая. Така с години се повтаря една и съща история, докато дойде ден, когато човек вече няма да греша и ще запази своето място в Рая. Сега току-що упътят човека как да живее, поставят го в Рая, но не се минава много – той пак сгреша и вечерта е в ада. Някой, като вижда, че не може да запази положението си в Рая, казва: „Сега не мога да се изправа, ще остане за друг живот; уж влязох в Пътя, но не можах да устоя, затова поне ще се ожения, да си уредя работите.“ Бог не те е пратил на Земята да се жениш. – „Поне да разбогатеея.“ Бог не те е пратил на Земята да събираш богатства – богатството, женитбата дойдоха отпосле. Бог те е пратил на Земята да учиш – да придобиеш Любовта.

Казвам: ако погледнете на Живота през очите на Любовта, вие ще разберете смисъла,

който Бог е вложил в него. Без Любов Животът няма смисъл. Например камъните, с които тук сте заобиколени, имат смисъл само при Любовта – без нея те представляват развалини. Качите ли се на някой от тези каменисти върхове около вас, вие можете да паднете оттам, да се ударите някъде; тогава ще кажете: „Много лоши са тези камъни!“ Като ги гледате отдалеч, казвате, че са красиви; щом се ударите в някой камък, казвате, че са лоши. Те са лоши, защото Бог не ги е създал – развалините, които ви обикалят, не са Божие създание. Под думата камък се разбира разумен човек, който има качества на Любовта. Паднете ли върху такъв камък, той ще ви хване меко с ръцете си, ще ви тури да седнете до него и ще каже: „Много хубаво падате, научили сте изкуството на падането.“ Вие ще кажете на камъка: „Ти пък умееш да хващаш и предпазваш човека от удар.“ Паднете ли обаче върху един от тия камъни, ще натъртите добре крака си, а отгоре на това той ще ви каже: „Кой ти даде право да скачаш върху мен? Щом скачаш без позволение, и аз зная да пребивам крака.“

И тъй, искам да остане у вас мисълта, че страданията, които имате в живота ви, се дължат на безлюбието. Това не значи, че нямате Любов, но изобщо към желанията си вие имате по-голяма любов, отколкото към Бога. За изяснение на мисълта си ще взема за пример момата и момъка: някоя мома иска да служи на Бога,

но щом срещне един момък, който ѝ харесва, тя веднага тръгва подир него и напуска Бога. И обратно – момък иска да служи на Бога, но среща една мома, която му харесва; той веднага тръгва подир нея и напуска идеала си. И най-после събират се мома и момък, оженват се, за да оправят света. Как ще оправят света – и тя нещастна, и той нещастен, работите им повече се забъркват.

Това положение може да се уподоби на следния случай: в една болница лежат в една стая двама инвалиди с ампутирани крака. Единият казва на другия:

– Ожаднях, стани, моля ти се, да ми дадеш чаша вода!

– Как да стана, краката ми са отрязани. Ти стани да се напиеш, пък и на мен донеси!

– Че и аз съм в същото положение.

Питам кой на кого ще помага. Това показва, че Доброто в света не е приложено в своята пълнота. Отиваш при някого, искаш да ти даде десет хиляди лева назаем. – “Нямам.” Значи кракът на този човек е ампутирани. – “Аз пък мислех от тебе да поискам пет хиляди лева.” – “Нали виждаш, че нямам никакви пари, затова исках от тебе десет хиляди лева.” На този човек пък и двата крака са ампутирани. Тъй щото момъкът върви подир красивата мома, но тя е празна кесия – отвън хубава, красива, но погледнеш ли вътре – нито една златна монета.

И момъкът представлява такава празна кесия. Защо са празни кесии в живота ви – Животът се нуждае от съдържанието на кесиите, а не от техните външни форми. Златните монети в кесиите отговарят на вътрешното богатство в човека. Казвам: ако желанията на хората имат съдържание, те са на мястото си. В такъв случай Животът има смисъл само тогава, когато Божественото, което Бог е вложил в нас, представлява негово съдържание.

Сега, някои от вас, като седят тук, на бивака, казват: „Да се качим нагоре по планината!“ Под думата *планина*, *висок връх* разбирам разумното начало в Живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберем какво иска Бог от нас, това качване има смисъл. И ако слизаме в долината, за да занесем от онова, което сме взели от планината, това слизване има смисъл. Следователно, ако се качваме при Бога и не вземаме нищо от Него и ако слизаме при хората и не им занасяме нищо, ние сме хора, осъдени на страдания.

Един важен въпрос, който много от съвременните хора задават, е следният: Христос, като знаеше, че ще Го разпнат, защо дойде на Земята? И всеки обикновен човек не иска да го разпнат. Въпреки това, когато човек влиза в света между хората и проповядва някаква нова идея, той в края на краищата все ще бъде разпнат. Какво трябва да правите тогава с идеите,

които проповядвате на хората? Вие трябва да се обърнете към Бога и Той ще ви постави в среда между по-напреднали хора, които ще ви разберат и ще кажат: „Дошъл е между нас един пророк.“

Някой казва: „Аз залюбих Бога.“ Казвате ли така, веднага ще почнат да идват в ума ви ред мисли, които ще ви изкушават – ще мислите, че сте праведен, че всичко знаете, че можете да лекувате разни болести, че каквото пожелаете, можете да направите и т.н. Да мислите така, това е заблуждение. Човек, който има Любов в себе си, трябва да знае, че Любовта не лекува хората, нито богатства им дава – тя свързва само хората с Бога. Щом човек се свърже с Бога, той моментално може да разреши всички въпроси. Обаче Любовта сама нищо не дава.

Дойде някой при мен и ми казва: „Ти не ме обичаш.“ – „Вярно е, когато спя, не те обичам.“ – „Амати трябва да ме обичаш!“ Ако искаш да знаеш дали те обичам, най-напред трябва да разбереш обичам ли Бога. Ако обичам Бога, и теб ще обичам; ако не обичам Бога, и теб няма да обичам. Животът започва от Любовта към Бога. Любов към Бога – тази е вътрешната, мистична връзка. Животът има смисъл само с Бога; вън от Него Животът няма никакъв смисъл и представлява съвкупност от противоречия. И тогава, когато и да обичаш, той ще ти каже: „Аз не се нуждаю от твоята любов.“ Ти казваш например: „Аз обичам царя.“ Каква нужда има царят от твоята любов

– той даже не подозира, че ти го обичаш. Или ти обичаш някой светия, по цял ден държиш портрета му пред себе си и го гледаш. Обаче има светии, които всъщност не са никакви светии – те сами даже се чудят как хората са ги произвели за светии и са ги поставили в църквите да им се кланят. Светия може да бъде само онзи човек, у когото Бог постоянно пребъдва. Светия може да бъде само онзи, у когото Любовта живее и Господ се проявява. Някой човек мисли за себе си, че е праведен, че знае всичко, че е светия, но казвам: да мислиш, че си светия, е едно нещо, а всъщност да си такъв, е друго нещо.

Сега, като ви говоря така, има нещо скрито у вас, което ви нашепва: „Не слушайте, не е точно така, както ви се говори.“ Това нашепване се дължи на същества, които ви изкушават, обаче те сами още не разбират Живота. Те ви казват: „Възможно ли е човек да живее без пари? Преди всичко ние създадохме парите и човек трябва да живее за тях, защото те ще го спасят.“ Питам откъде са взели тези същества златото? Ще излезе, че те са ограбили Бога и са турили името си над това злато. Не, това не е истина. Златото е само на Бога. Когато запитаха Христа трябва ли да се плаща данък на кесаря, Христос отговори: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу.“ Значи това, което е Божие, някой го е използвал, сложил му е подписа си отгоре и го представя на хората като свое. Стихът „дайте кесаревото

кесарю, а Божието – Богу“ аз превеждам в следната форма: дайте заблужденията си на хората, Истината говорете само на Бога и се дръжте за Любовта. Какво правят хората? Те казват Истината само на себе си.

Днес искам да си припомните нещо, което сте знаели и което много пъти сте слушали да ви се говори. Например вие често се запитвате: „Кога ще се спасим, кога ще постигнем своите желания?“ И като не успявате скоро да постигнете всичко, каквото желаете, казвате: „Трудна работа е тази!“ Не, това е най-лесното нещо. Докато любовта ви към временните, към преходните неща е по-силна, отколкото към Бога, вие всякога ще се намирате в преходния, във временния живот, и няма да постигнете това, което желаете. Вие ще остарявате преждевременно, ще се подпирате на тояги и ще си казвате: „Остаряхме вече.“ Казвам: когато човек остарява, той същевременно и осиромашава. Обаче под *старост* в прав смисъл на думата се разбира придобиване на опитност, за което положение именно Писанието казва: „Който уповават на Господа, те ще се подмладят, а телата им ще се обновят.“ Който живее в Бога, той никога не остарява, той придобива Вечен живот. Христос казва: „Това е Живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога.“ Който познава Бога, той никога не остарява, никога не умира.

Сега хората се намират пред преходни неща и казват: „Защо Господ е създал света такъв?“

Ще ви приведа един пример, с който ще си обясните кой всъщност е създал този свят. Някой човек направил една хубава кочина за свинете си, които хранел по няколко пъти на ден; ти отиваш при него, наблюдаваш как той храни свинете си. Питам трябва ли да се сърдиш, че този човек не е направил такава кочина и за теб; трябва ли да се сърдиш, че този човек не е дал и на теб една копаня ядене от това, което дава на свинете си? Сега хората седят, наблюдават света, гледат как свинете ядат от своите копани и казват: „Чудно нещо, защо Господ е създал така света, че едни хора ядат изобилно, а други гладуват?“ Питам каква философия има във вашето недоволство? Този свят, в който, според вас, едни ядат изобилно, а други гладуват, не е създаден от Бога. Някой човек се качва на автомобил, вози се с него из града, а ти се сърдиш, че нямаш такъв автомобил. Не ти трябва този автомобил – той е копаня, подобна на тази, в която свинете ядат. По-добре ходи пеш, отколкото да се качваш на такъв автомобил; качиш ли се на него, от теб вече човек не може да стане. В реда на нещата е свинете да ядат от копанята си, но човек да им завижда за това положение, то е извън обикновения ред на нещата.

Под думата *копаня* аз разбирам всички неестествени мисли, чувства и желания в човека, които уронват неговото достойнство.

В това отношение човек трябва да бъде строг към себе си, да си каже: „Като гледам с какво се храни свинята, радвам се, че тя е доволна, но аз нямам право да се сърдя, че и за мен няма такава храна – моята храна е съвсем друга.“ Свинята би ли завидяла на човека? Като види каква храна употребява човек, тя няма да му завиди, но ще каже: „Тази храна не е за мен.“ Следователно човек не трябва да участва в работи, които понижават неговото достойнство.

Казвате: „Да отидем в света да го издигнем!“ Какво ще стане с вас тогава? Ще умрете, ще ви погребат и над гроба ви на хубава каменна плоча ще напишат: „Тук почива еди-кой си велик човек, който искаше да подобри света.“ Може ли Господ да се интересува от човек, който по няколко пъти на ден яде и пие и нищо полезно не върши в Живота? Какво ще направи той със своето постоянно ровене? Ако човек отклонява само сърцата на хората от пътя им и после ги заравя в земята, какво добро е сторил той? Ще кажете, че някой си е допринесъл голяма услуга на хората, като ги е научил да се молят, да четат *Отче наш*. Питам: ти, който учиш хората да четат *Отче наш* и да разбират смисъла ѝ, ти сам вярваш ли в този наш Отец?

Отива един беден човек при един проповедник и последният му казва:

– Ти трябва да се молиш, да четеш *Отче наш*!

– Как да се моля, когато от три дни насам не съм ял нищо?

– Ти първо се научи да се молиш, че после Господ ще те нахрани.

– Не си ти първият, който ме съветваш да се моля. Досега десет проповедници са ме учили да се моля, но аз все гладен съм оставал.

Този човек се молил и очаквал Господ да дойде и да го нахрани. Не, ти, който го учиш да се моли, покани човека у дома си и му кажи: „Първо ще се нахраним, а после и двамата заедно ще четем *Отче наш*.“ Ти четеш: „Прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници“, но сам не вярваш в тези думи – защо? Защото си скаран с близките си и не можеш да им простиш; освен това сърдиш се, недоволен си, че този бил богат, че онзи бил учен и т.н.

И така, когато Христос дойде на Земята, Той пострада за греховете на хората, за да ги спаси. Значи праведният трябва да страда, за да спаси грешния – тази е една от великите тайни в Живота. Какво ще каже вашият вътрешен професор на тези думи? Той ще каже: „Трудна е тази работа, кой праведен ще дойде да ни спаси? Както се вижда, от нас нищо няма да излезе – толкова години вече как работим, но нищо не сме постигнали. По-добре е за нас да се върнем в света. Остаряхме, не сме способни да ходим вече по планините, да се обновяваме, да се развиваме. Бог е милостив – и да грешим, един ден Той все

ще ни спаси.“ Наистина, никой няма да остане неспасен, защото Бог има желание всички да Го познаят, но Спасението ще дойде чрез закона на Любовта. В деня, в който залюбиш Господа, товарът от гърба ти ще се снее. Не залюбиш ли Господа, и да придобиеш спасението си, пак ще го изгубиш. Докато човек дойде до положение да бъде спасен, той ще прекара продължителна вътрешна борба и най-после ще даде ход на Божественото в себе си. Тогава той ще стане силен – няма да лъже, няма да бъде самотен, ще има много братя и сестри.

Казвам: съвременният човек иска да има на разположение слуги и слугини – защо? Да носят товара му. Той е надигнал на гърба си голям товар, но като не може да го носи, казва: „Да дойде някой да ми помогне!“ Дойде един слуга, втори, трети, четвърти, вдигат товара, мъчат се, пъшкат, но товарът остава на мястото си, не могат да го поклатят – защо? Товарът може да се вдигне само при взаимна помощ от страна на няколко души едновременно. На същото основание мнозина си мислят: „Как ли ще се оправят работите ми тази година?“ Работите ви ще се оправят, когато обичате Бога.

И тъй, на млади и на стари казвам: преди всичко вие трябва да бъдете такава реалност за себе си, че нищо в света да не е в състояние да ви разклати или измести. Ако има някаква сила, която е в състояние да измести Божественото

у вас, това показва, че нямате Любов. Хиляди дървета да има около вас, не ги пипайте, не ги сечете, но кажете си: „И без тях може – Животът е отвътре, а не отвън.“ В това отношение вие имате много опитности. Покажете ми коя мома например, след като е пожертвала своята свещена, Божествена идея за някой момък, е станала щастлива; или покажете ми един момък, който да е пожертвал своята свещена идея за някоя мома и да е станал щастлив. Когато момата каже на момъка, че се е влюбила в него, той трябва да я заведе при баща си и да ѝ каже: „Ако ти обикнеш баща ми и той те хареса, тогава и аз ще се съглася да се ожения за теб.“ Така трябва да постъпи и момата: ако момъкът ѝ каже, че чергата му от четирите краища се е запалила за нея, тя трябва да му каже: „Най-напред аз трябва да те заведе при баща си и ако ти го обикнеш, тогава и аз ще се съглася да се ожения за теб; иначе не давам сърцето си – много момци са ме лъгали, никому вече не хващам вяра.“ По същия начин и всяка ваша мисъл или всяко ваше желание, които ви харесват, най-първо трябва да ги представите пред окото на Бога, за да ги одобри, и ако Той се произнесе за тях, че са добри, тогава и вие можете да ги задържите в себе си. Вие можете и да не правите това, но ще се самоизлъгвате и после ще страдате. Тогава вие няма да знаете кой ви говори, кой ви нашепва и внушава известни мисли и желания.

Един английски проповедник отишъл в кантората на един свой познат, богат търговец, и започнал да му проповядва: „Трябва да се служи на Бога!“ Изведнъж чул зад себе си някакъв глас: „Няма съмнение!“ Обърнал се и видял един папагал. Значи папагалът повторил: „Няма съмнение, че трябва да се служи на Бога!“ Проповедникът харесал папагала и помолил търговеца да му го продаде. Последният се съгласил на това предложение и продал папагала за двеста и петдесет английски лири. Той взел папагала и го занесъл на жена си, като ѝ казал: „Знаеш ли, този папагал потвърждава, че наистина трябва да се служи на Бога и че смисълът на живота седи именно в това служене.“ Един ден проповедникът направил една голяма грешка и казал на жена си: „Знаеш ли, аз направих една голяма глупост.“ Папагалът пак се обадил: „Няма съмнение!“ Питам какво представлява папагалът? Папагалът не е нищо друго освен съвестта на човека, която се произнася и за доброто, и за злото, което човек мисли, чувства или върши. Съвестта у човека му показва къде и кога той има право да се съмнява или да подозира. Например да се съмняваш в Любовта, това е едно нещо; да се съмняваш в безлюбието, това е друго нещо.

Казвам: всеки човек има един професор в себе си, който всеки ден го учи какво да прави и какво да не прави. Например този професор казва: „Който иска да стане човек, да внуши

респект и уважение на хората, той трябва да бъде строг, намръщен, недоволен и т.н.“ И след като слушате този ваш професор, вие сте скръбни, тъжни и се измъчвате. Питам защо сте скръбни, защо се измъчвате? Преди всичко няма причини да скърбите. – „Ама мъчно ми е.“ Защо ти е мъчно? Мъчно ти е, защото вчера изяде една кокошка, която още не може да се смели в стомаха ти – тази кокошка плаче в стомаха ти, понеже я изяде без Любов.

Някой се оплаквал, че се оженил едва преди една година и вече не може да живее с жена си. Наистина този човек е направил голяма грешка, той се оженил без Любов. Когато взел тази мома за своя жена, той не я обичал и днес се оплаква, че тя не влиза в положението му, иска от него да ѝ задоволи всичките нужди, а той няма средства и се принуждава да краде. Питам кое заставя човека да краде. – Ненаситните човешки желания го заставят да краде и да върши ред престъпления. Ненаситните желания заставиха човека да напусне Рая. Има желания, които всеки ден хлопат пред вратата на човека и го поставят в положение да изгуби своя Мир, своите светли мисли и възвишени чувства. Някой казва: „Желанията не представляват нищо особено.“ Не, желанията на човека са на мястото си; лошото не е в желанията, но грешката седи в това, че човек има по-голяма любов към желанията си,

отколкото към Бога. Вследствие на това той изгубва смисъла на Живота.

Сега, аз изяснявам лъжливата страна на Живота; разберете ли нея, вие ще схванете правата страна. И тогава вече всички ще знаете, че спасението на човека зависи изключително от Любовта. Моментът, в който Любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към вашите желания, вие сте вече в областта на безсмъртието. Ако пък изпаднете в ада, достатъчно е да се хванете за една от машините, която произвежда Светлина, за да излезете навън. Тогава вашите неприятели от ада ще се накачат за вас; вие трябва да си мълчите и да продължавате да се качвате нагоре. Колкото по-голяма става Светлината, толкова повече вие се усещате свободни – един след друг вашите неприятели ви изоставят, докато останете съвършено сам. При изкачването нагоре и Любовта ви постепенно се усилва. Щом се освободите напълно, ще кажете: „Слава Богу, вече съм напълно свободен, никой не ме измъчва и преследва.“ Следователно, ако нямате Любов в себе си, всеки може да се качи на гърба ви и да ви смуче като дървеница.

Казвате: „Ние искаме да знаем дали Христос ни обича, или не.“ Христос е доказал дали ви обича, или не – важно е сега вие да докажете, вие сами да се убедите дали обичате Христа. Важно е сега вие сами да проверите дали любовта към желанията ви е по-силна или по-слаба от Любовта

ви към Бога. Че еди-кой си ви обичал, това не трябва да ви ласкае – вие трябва да си кажете: „За мен е важно, че Любовта ми към Бога е по-силна, отколкото любовта ми към този човек.“ Че парите ви пропаднали, че къщата ви изгоряла – и това не трябва да ви смущава. За вас е важно Любовта ви към Бога да е по-силна и от парите, и от къщата, и от всички материални блага и желаня. Истинската печалба в Живота седи в Любовта на хората към Бога – обичат ли Бога, те само ще печелят. В тази Любов няма загуби.

И тъй, Любов към Бога – това е великата Истина в Живота. Който е съгласен с тази философия, нека приложи Любовта в живота си и работите му ще се оправят. Дойде ли Любовта в човешката душа, тогава ще започне истинският Живот. Започнат ли хората да прилагат този Живот, и светът ще се оправи.

Съвременните хора се намират в един затворен свят, какъвто е животът на яйцето в черупката – те не знаят какво ще стане с тях, нито пък знаят как ще уредят работите си. Мнозина се запитват: „Как ще се оправи този свят, как и кога ще се уредят нашите работи?“ От вас зависи – ако обичате Бога, Той ще ви тури под квачката и след двадесет и един дена вие ще пробиее яйцето, ще излезете навън, ще погледнете на Божия свят и ще бъдете свободни. Придобие ли тази Свобода, ще се освободите и от страха. Който е излязъл вън от черупката, той се е мъчил, той се

е освободил вече и от нищо не се плаши. Това подразбира *роден от Бога*. Такова раждане е на мястото си – то носи Божието благословение.

Някой пита: „Когато Адам и Ева сгрешиха в Рай, Бог беше ли между тях?“ Как мислите, ако Бог беше застанал до Дървото на познаване доброто и злото, щяха ли да сгрешат първите хора? Фактът, че те сгрешиха, показва, че Бог не е бил там. Те лесно се поддадоха на изкушението, защото Любовта им към Бога беше по-слаба от желанието им да придобият знания, да станат богове. Там е спънката и на всички съвременни хора. Любовта към Бога трябва да се разглежда вътрешно – тя не трябва да се изразява само с думи, но трябва да се изразява в чисти, светли мисли и чувства и възвишени дела. Само така човек може да бъде силен и мощен. Щастие то на силния се крие в Божественото – целият свят е построен върху този закон. Това се отнася и за Ангелите, и за хората, и за животните. Животните се намират далеч от този закон, но и у тях е вложено Божественото, макар още да не е проявено. Човек се намира в област, дето се изучава закона на Любовта, следователно каквото вършите, то трябва да бъде проникнато от Любов. Образът на Бога трябва да седи и в ума, и в сърцето, и във волята, и в душата, и в Духа ви. Имате ли предвид Любовта към Бога, всичките ви работи ще бъдат оправени. Без тази Любов страданията ще ви следват на всяка стъпка.

Страданията на хората показват, че те са в ада – дето Бог отсъства, там е адът.

Като наблюдавам съвременните хора, виждам как те се смеят едни на други. Една вечер американските милионери, които напоследък фалирали, се събрали на угощение, на което решили всеки да присъства с най-скъсаните дрехи, каквито може да намери у дома си. Като се видели в това жалко и смешно положение, те започнали един друг да се закачат: „Колко са хубави твоите дрехи, надали могат да се намерят подобни в целия свят.“ – „Ами твоите обувки – погледни, те представляват модел от най-последна мода!“ – „Ами погледнете шапката на онзи там – той е цял принц.“ Така те се присмивали цялата нощ на своите скъсани дрехи, обувки, шапки и се чудели до какво положение ги е довела съдбата. Така и съвременните хора седят, констатираят ред факти из живота на този или онзи и казват: „Голям грешник е еди-кой си човек!“ Ами ти по-малък грешник ли си от него?

Сега с един пример ще илюстрирам още едно положение из живота на хората. В царството на един от древните царе се образувало едно голямо съдружие от просяци, от бедни хора, които си поставили известни задачи в живота. Царят, като се научил за съществуването на това съдружие, отпуснал за тях една голяма част от своите богатства. Като съобщили на просяците за царската заповед да им се раздаде част от

богатствата му, те решили да се съберат заедно на угощение, за да си разделят царските пари. Всички просяци дошли на угощението хубаво облечени, но всеки с просешката си тояга в ръка. Като се видели с тояжки в ръка, те се погледнали един друг, усмихнали се и казали: „Докато дойдем до това положение, ние знаем какво са патили главите ни! Благодарение на тояжките си ние заслужихме тези нови, хубави дрехи.“ Кое от двете положения е по-хубаво – да се облечете като американските милионери с най-скъсаните си дрехи или да се облечете като тия просяци с най-хубави дрехи? Второто положение е за предпочитане. Просякът трябва да се облече с хубави дрехи, да остави настрана просешките.

Питам какво представляват скъсаните дрехи напросяка. Те представляват грешните състояния у човека. Ето защо турете си за задача днес да не направите нито едно прегрешение, за да не ви изпъдят от Рая. Сега вие сте пред Дървото за познаване доброто и злото и питате можете ли да влезете в Рая. Вие сте в Рая – от вас зависи да не вкусите от плодовете на това дърво, за да не ви изпъдят от Рая. Казвате: „Бог ще ни помогне, Той знае всичко.“ Да, Той знае всичко, но важно е какво вие знаете. – „Бог е всеблаг.“ Така е, но вие какви сте. – „Бог е Любов.“ Бог е Любов, Той обича всички, но каква е вашата Любов към Бога? – „Бог ще ни даде от своята Любов.“

Това е просия, а с просия работа не става. Вие не трябва да бъдете просящи, просията е леност. Това подразбира човек да очаква на другите хора – те да работят за него, а той само да седи, да дрънка на звънци, за да му донесат това-онова. Ако хората искат светът да се оправи, всички проповедници, владици, управляващи трябва да хвърлят одеждите си и да турят престилки, да се запретнат да слугуват на другите. Докато съвременните хора обличат своите парадни одежди, докато поставят корони на главите си и държат патерици в ръка и очакват на другите да работят за тях, светът няма да се оправи. Пък и майките, и бащите трябва да постъпват правилно. Срещате днес една майка – взела детето си на ръце, носи го и казва: „Мое е това детенце, аз го родих.“ На другия ден я срещате с четири реда сълзи, плаче – детето ѝ заминало за онзи свят. Как стана това нещо, нали това дете беше нейно? Срещате някой, хвали се с богатството си – на другия ден богатството му изчезва, ограбили го. Как стана това? Богатството му е отишло там, отдето е дошло. – „Дяволът ме обра.“ Казвам: може да те обере само този, с когото си бил съдружник.

Сега аз искам да схващате мисълта ми правилно, за което ви цитирам факти, опитности от самия Живот. Като ви говоря за дявола, имам предвид изкушенията, на които всеки ден можете да се натъкнете. Трябва да бъдете внимателни,

да се пазите от тях. Питате: „Виждали ли сте дявола?“ Аз не искам да го виждам, с него не искам да имам никакво съдружие – нито срещи, нито казано-речено. Като го срещна на пътя си, питам го: „Ти научи ли се да любиш Бога?“ – „Ама има ли Господ в света?“ – „Върви си по работата, повече не се занимавам с теб!“ Той иска да лъже, затова пита има ли Бог, или не. Той ме пита: „Има ли Любов в света?“ – „Върви си по работата!“ – „Животът има ли смисъл?“ – „Върви си по работата!“ Ще дойде той да ми дава ум има ли Бог, или не; има ли Животът смисъл, или не и т.н. Не ми трябва неговата философия, той да си върви по пътя! Дойде ли човек до положението да разглежда въпроса за съществуването на Бога от причини към последствия, неговата работа е свършена – той няма да дойде до никакъв резултат и ще го изпъдят от Рая. Ти си изгубил Бога, когото някога си познавал – сега не ти остава нищо друго, освен да си вървиш по работата.

Един безверник отива при един американски проповедник и му казва: „Докажи ми, че Бог съществува!“ Проповедникът го взема близо до себе си и му налага хубав бой. – „Моля ти се, братко, олеле, Господи, остави ме! Има Бог в света, не ме бий, пощади ме!“ Сега аз не искам да ви се присмивам, но казвам, че много пъти и вие се намирате в положението на този безверник. Докато страданията още не са дошли върху вас, вие отивате при някой възвишен Дух и го питате

има ли Бог, или не. Щом страданията дойдат върху вас и почнат да ви налагат, вие казвате: „Олеле, Боже, помилвай ме, има Господ!“ Щом отричат Бога и не вярват в Него, страданията идват; щом Го признаете и повярват в Него, страданията изчезват. Щом питате има ли Любов, страданията пак ще дойдат. – „Обича ли ме Бог?“ – това е съмнението в теб. Няма какво да се съмнявате в Бога, но вижте Любовта ви към Бога по-силна ли е от любовта ви към някои ваши желания. Ако Любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, работите ви ще останат неуредени; ако Любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, всичките ви работи ще се оправят. Всеки ден правете сравнение между Любовта ви към Бога и вашите желания, за да разберете на какво се дължат успехите или неуспехите в живота ви. Друго разрешение на въпросите няма; каквото друго разрешение и да търсите, вие ще се натъкнете на ред неразрешими въпроси. Няма какво да се спирате пред изкушенията и да ги обяснявате – дойде ли изкушението, кажете: „Върви си по работата!“

Казвам: ако се спрете пред тази нескончаема философия на разискване, която не води към положителни резултати, ще се намерите в положението на онзи българин от турско време, който постоянно се хвалел пред своите съселяни, че всичко знаел, че знаел турски език толкова

добре, че и със султана можел да се разговаря. По едно време в селото им дошъл един турски бей и трябвало да се намери някой между селяните, който знае турски, за да превежда какво иска боят от тях. Тогава извикали този селянин, който се хвалел, че знае турски, и го накарали да превежда думите на боя. Обаче той не разбирал какво му говорил боят и предавал думите му криво. Като влизал в стаята при боя, последният го набивал добре, като му казвал: „Ти трябва да научиш хубаво турски език, така не се говори турски!“ Като излизал вън, селяните го питали: „Защо те би боят?“ – „Защото го наддумах.“ Не, човек се бие само тогава, когато не знае какво да приказва и как да приказва. И след това ще казва, че страда за Бога. Човек страда за това, че не знае да говори, както трябва – тази е истината.

Някой казва: „Какво ще се разправям с хората, когато не ме разбират?“ Покажете ми един човек в света, когото хората са разбрали – няма такъв човек. Христос не каза, че хората не Го разбират, но каза: „Такава е Волята Божия.“ Пилат Му каза: „Знаеш ли, че имам власт да Те разпна, имам власт и да Те освободя?“ Христос отговори: „Всяка власт е дадена от Бога. Дадено ти е да Ме опиташ, но аз не съм от тези, които се отказват – готов съм да понеса всички последствия, Любовта Ми към Бога е толкова силна, че мога да понеса този кръст.“ Както знаете, Христос понесе толкова страдания и поругания, а съвременните

хора искат да прекарат живота си без никакви страдания. Може и без страдания; кога? Когато човек възлюби Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила и работи съзнателно да превърне страданията в Радост, т.е. да носи страданията и скърбите с Радост. Ако човек не възлюби Бога, тогава и страданията му ще бъдат непоносим товар за него.

Сега, да дойдем до основната мисъл – Любов към Бога. Мнозина постоянно запитват: „Бог обича ли ни?“ От първия до последния ден на живота си вие ще проверявате това, но и себе си ще проверявате. Ако Любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, на прав път сте. Обаче ако Любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, тогава страданията и противоречията в живота ви ще останат неразрешени. Любов към Бога – това е мистична, вътрешна опитност, която едни ще разберат по един начин, а други – по друг начин. Магическата сила на тази опитност се крие в момента, когато човек отправя ума, сърцето и душата си към Бога без колебание, без съмнение. Дойде ли до този момент, човек всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на Живота – само Бог може да разкрие смисъла на Живота. Ако вие държите в ръката си една семка, лишена от почва, от влага, от светлина, от топлина и от въздух, как ще може тя да се развива? Как ще

можете да разберете от какъв плод е тази семка, ако не ѝ дадете условия да порасне, да се развие, да цъфне и да даде плод? Вън от тези условия семката ще остане неразбрана за вас. По същия закон всяка мисъл, всяко чувство и желание могат да се развият само при Божията Любов и Топлина – само при тези условия ще видите тяхната сила. Следователно всяка мисъл, всяко чувство и желание представляват такава семка, в която са скрити Божията Любов и Мъдрост. И тази семка чака благоприятни условия за своето развитие.

И тъй, каквото и да ви се говори, вие никога няма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога – това се изисква от вас. Пък и от моя страна, ако и аз не обичам Бога, никога не бих могъл да предам Неговото Слово. Значи законът е еднакъв и за мен, и за вас: ако обичате Бога, ще разберете дали това, което ви говоря, е Истина; и ако аз обичам Бога, ще говоря Истината. Аз сам зная говоря ли Истината, или не. Тъй щото, когато не разбирате Словото, това не значи, че не слушате или не чувате – това показва, че не обичате Бога. Щом не обичате Бога, любовта ви към вашите желания е много силна. Тогава каквото и да ви се говори, всичко е безполезно. Следователно и като ви говоря, и като ви слушам, Божията Любов трябва да е в мен. Ако говоря с Божията Любов, всичко мога да предам; ако слушам с Божията Любов, всичко мога да възприема. Същото се отнася и до вас:

ако слушате с Божията Любов, всичко можете да възприемете; ако говорите с Божията Любов, всичко можете да предадете.

Всички хора искат да слушат и да говорят с Божията Любов, но какво правят? Вземат празна стомна и я турят под чучура на някоя чешма и слушат как се пълни: къл-къл-къл. Като се напълни стомната, запушват я добре, залепват отгоре един печат и издават диплом: „В тази стомна се съдържа еди-какво си количество вода, черпано от еди-кой си извор, на това и това число.“ Като дойде професорът, отваря стомната и започва да предава на учениците си: „къл-къл-къл“. Щом водата в стомната се свърши, и професорът свършва лекцията си; той отново става ученик, отива при чешмата, поставя празната стомна под чучура на чешмата и слуша какво говори водата: „къл-къл-къл“. Професорът взема стомната, занася я в университета, дето на другия ден ще държи втората си лекция. Това е предметно обучение.

Сега да оставим настрана въпроса за смисъла на Живота, който съвременните хора често задават. За вас е важно, като отивате в света, да говорите и да слушате с Божията Любов. Какво става обаче? Някой отива в света, иска да го подобри, да го оправи, но опълчва хората против себе си. Отивате ли в света, първо ще се справите със себе си, ще проверите Любовта ви към Бога по-силна ли е, отколкото към всяко ваше желание,

или към всяка ваша мисъл. Щом се справите със себе си, щом се опитате, само тогава ще можете да говорите и на хората. Ще им кажете, че ако искат да бъдат щастливи, радостни и весели, да имат на страната си всички възвишени, добри и разумни хора, те трябва да обичат Бога повече от всички свои желания.

Една от нашите сестри ми каза: „Аз дойдох на Езерата, на тези високи места и на този чист въздух, за да се освежа, да разреши един въпрос.“ Питам я: „Как ще го разрешиш?“ – „Ще се моля на Бога, постоянно ще бъда в молитва.“ Казвам: ти можеш цял ден да се молиш, но това е само външна молитва. Истинската молитва се изразява чрез Любовта. Ти трябва да си зададеш въпроса: „Мога ли да обичам Бога повече от своите желания?“ Смисълът на Живота седи в Любовта към Бога. Човек се е родил, за да обича Бога и да запечата Живота си с тази Любов, а не да бъде слуга на хората. Постигне ли това, всички въпроси са разрешени. Този е смисълът на стиха, който Христос е изказал: „Това е Живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, истиннаго Бога.“ Възлюби ли човек Бога, дето и да отиде, пътят му всякога ще бъде отворен – и в ада да е между грешниците, той всякога ще бъде радостен и весел.

Сега няма да ви желая да постигнете това нещо, но ще ви питам обичате ли Бога. Казвате: „Как се познава човека, който обича Бога?“ Ако обичате Бога, вие ще мязате на онова момче,

което яздело магаре и по пътя го настигнал един старец, който започнал да се разговаря с него. Старецът казал:

– Момче, хайде да се поразговорим за възможни неща, които могат да станат.

Момчето отговорило:

– Добре, дядо, можем да поговорим.

– Тогава, дядовото, я слез от магарето, аз да се кача малко на него, че се изморих, дълго време вече пеш вървя.

– Добре, дядо, може.

Момчето веднага скочило, дядото се качил на магарето. Като изминали така доста път, момчето се уморило и казало на дядото:

– Дядо, хайде пак да поговорим за неща, които са възможни. Сега пък ти слез от магарето, та да се кача аз на него, за да си почина малко.

– А, дядовото, това е невъзможно!

Значи да се качи дядото на магарето, това е възможно, а да слезе от магарето, това е невъзможно.

Сега аз желая вие да бъдете млади като момчето и готови да слезете от магарето, щом някой желае да поговори с вас за възможни работи. Аз не желая да бъдете стари като дядото и да искате да слезете от магарето, щом някой желае да поговори с вас за възможни работи. Който се е научил само да се качва на магарето, а да не слиза от него, той нищо не може да постигне. Знаеш ли да се качваш, ще знаеш и да слизаш – това

значи смирение. Ще слезеш, ще се изправиш на краката си, т.е. на закона на Любовта, и ще кажеш: „За Бога съм готов всичко да направя.“ Като кажеш, че за Бога си готов всичко да направиш, това не подразбира, че се ангажираш за хиляди и милиони години – ти трябва да си готов да направиш всичко за Бога само за даден момент, за една хилядна част от секундата. Ако някой намисли да направи зло някому, той се бори, мисли, решава и най-после казва: „Любовта ми към Бога е по-силна от всякакво мое желание или от всякаква моя мисъл.“ Това значи да обича човек Бога. Какво му коства да избере правия, добрия път? Какво по-хубаво от това да бъдете млади? Ще ви срещне дядото и ще каже: „Синко, искам да поговорим за възможни неща.“ – „Може, дядо, да поговорим.“ Можем ли да обичаме Бога? – Можем. Можем ли да победим света? – Можем. Можем ли да преодолеем всички мъчнотии? – Можем. Всичко можем да направим, като имаме Божията Любов в себе си.

Бог е Любов – Разумно начало, което е вложило всичко в Живота. Държим ли тази мисъл постоянно в ума си, ние ще имаме съзнанието, че умът, сърцето, душата, Духът ни са дадени от Бога. Съзнаваме ли това, ние ще бъдем така изправни към Бога, както и Той е изправен към нас. След всичко това какво ни пречи да Го обичаме, защо да не обичаме Онзи, който ни е дал всичко? Щом имаме ум, сърце, душа и Дух, какво повече може

да се желае? Умът, който Бог ни е дал, може да се поддържа само с Божествени мисли; сърцето, което Бог ни е дал, може да се поддържа само с Божествени чувства; душата, която Бог ни е дал, може да се развива само с красивото и хубавото, което излиза от Бога. Само по този начин нашите умове, сърца и души ще дадат плодове.

Казвам: първото отношение на човека е към Бога, второто отношение е към своя ближен. Ако първото отношение не съществува, и второто няма да съществува. Момък среща една грозна мома – минава-заминава покрай нея, не я поглежда. Тя му казва: „Ти не ме поглеждаш, не ме обичаш, понеже съм грозна.“ – „Аз не те обичам не защото си грозна, но защото не си добродетелна.“ И действително, има една грозота в света, която не може да се обича. После същият момък среща една красива мома, която поглежда, замисля се и заминава. Тя му казва: „Ти ме погледна, защото ме обичаш; обичаш ме пък, защото съм красива.“ Момъкът отговаря: „Не че те обичам, но те погледнах и се замислих, защото видях, че си красива, но не и добродетелна.“ Значи има една красота в света, която не може да се обича. След това среща една грозна мома, на която казва: „Теб мога да обичам, защото си добродетелна.“ Среща една красива мома, на която също така казва: „Теб мога да обичам, защото си добродетелна.“ Следователно човек трябва да бъде добродетелен. Под думата

добродетел се разбира Божественото в човека. Отвън човек може да е грозен, но отвътре трябва да е добродетелен. Грозотата е само изпит за човека – зад грозотата се крие нещо красиво. Навсякъде има нещо, което измамва, излъгва хората, за да привикнат да гледат на нещата не така, както са представени. Истинската красота, както и силата на Живота, се заключава в Любовта.

Някой казва: „Колко евтино прекарваме на Рила, досега сме изхарчили много малко пари.“ Не е въпросът в парите – дали малко, или много сте изхарчили, но важно е да използвате времето, както трябва. Ако седите тук и не изпълнявате Волята Божия, дохождането ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздух, но трябва да изразите Любовта си към Бога. Много ли струва това? Преди всичко вие се намирате на кръстопът. Какво ви коства да вземете онази посока, която ще ви изведе в правия път? Казвате: „Дълъг е този път!“ Ходи ли човек без Любов, тогава пътят е дълъг, труден, а желанията са непостижими. Имате ли Божията Любов в себе си, каквото и да ви се случи в живота, всичко ще се превърне на Добро.

Сега аз изнасям как живеят Ангелите, светиите, добрите и разумните хора. Същевременно в най-слаби черти описвам Божествения свят. На Земята рядко се срещат хора, които водят Божествен живот. Веднъж има ли такива хора,

макар и малко на брой, и вие можете да живеете като тях. Как живеят съвременните хора, това не ме интересува. Аз наричам истински човек този, който е възлюбил Господа – моментът, в който той се е определил и е възлюбил Господа, го определя като човек. Такъв човек привлича вниманието на всички добри и разумни хора и те казват: „Днес става нещо Божествено!“ Който не е възлюбил Бога, той още не е истински човек; този човек може да яде и пие, но това никого не интересува. Да възлюбиш Бога – този е най-славният момент в твоя живот. Това значи да цъфтиш, да разнасяш благоуханието си надалеч; това значи да бликаш постоянно като извор, който знае само да дава. В този момент всички разумни желания са постижими.

Казвате: „Тази работа е много трудна“ – защо? Защото сте заспали, т.е. турили сте много пръст над вашето семе. Казвам: турете само един-два сантиметра пръст над вашето семе, не го чоплете и ще видите, че след малко време то ще изникне. Не заравяйте дълбоко вашите желания! Казвате: „Ние искаме да бъдем учени.“ Вие страдате от много учение. – „Искаме силни да бъдем.“ Вие и без това сте силни. Едно нещо ви е необходимо – да залюбите Бога!

Преди няколко дена около езерото бяха дошли двама рибари да ловят риба. Ние работехме наблизо и гледахме как рибите се бяха разиграли. Някои от тях станаха жертва на рибарите –

попаднаха в мрежите им. Казвам: има смисъл да се жертва рибата, но ако от лошите условия отива при по-добри; обаче тя отива в стомаха на човека. На другия ден рибарите пак дойдоха, цял ден хвърляха мрежите си, но нищо не уловиха – рибите не се излъгаха да излязат. Рибарите бяха евангелисти, но хора материалисти; те казаха: „Сега гладни ще останем.“ Ние ги нахранихме и те малко се успокоиха. Казвам: който е с Бога, и риби ще има, и хляб ще има; без Бога нищо няма да има.

Някой казва: „Обърнах един човек към Бога.“ Как го обърна? Ти обърна този човек, както рибарят лови рибите – хвана човека в мрежата си, опече го и го изяде. Ако с обръщането ти си подобрил живота, условията на този човек, това обръщане има смисъл. Тогава постъпвайте по същия начин и с вашите желания – хванете ги едно след друго в мрежите си, турете ги на огъня и ги изяжте. Нека те се преработят вътре у вас и след това да се реализират.

Рибарите представяват хората на стария живот, затова Христос някога им е казал: „Отсега нататък ще ви направя ловци на хора.“ Сега и на вас се проповядва ново учение, но вие по стар начин седите с мрежите си на брега на езерото и казвате: „Чакайте да уловим поне една риба!“ Вие мислите, че ако уловите три-четири килограма пъстърва, ще се осигурите. Не, освен че няма да се осигурите, но винаги ще останете рибари

и ще гладувате. В Новия живот човек трябва да живее по закона на Любовта. Който върви в този Път, достатъчно му е да хване само един сом.

Тази беседа, която сега ви държах, е една от сериозните. Ако сте я разбрали, вие ще можете да я приложите за себе си, ще можете да я предадете и на другите. Ако приложите тази беседа, тя ще осмисли живота ви. Животът се осмисля само от Божията Любов. Тя е като малка искра огън, хвърлена на място и на време. Хвърли ли се на място и на време, тя произвежда щастие в Живота. Попадне ли не на място и без време, тя произвежда нещастие.

12 юли 1931 г., Петровден, 5 ч.

Издаелство Бяло Братство
София 1113, ж.к. Изгрев
ул. *Ген. Щерю Атанасов* № 6
тел. (02) 9 634 313

www.bialobratstvo.info
www.beinsadouno.org